

פרשת בשלח

"לא ימיש עמוֹד הָעֵנָן יוֹמָם וְעַמּוּד הָאֵשׁ לַיְלָה לִפְנֵי הָעָם" (שמות י"ג, כ"ב).

בני ישראל מוקפים במערכת ניסית המגנה עליהם מכל הכיוונים ואמורה להעניק להם בטחון. אולם, עדיין, למראה המצרים המתקרבים, הפחד אינו עוזב אותם: וּפְרָעָה הַקָּרִיב וַיִּשְׁאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־עֵינֵיהֶם וְהִנֵּה מִצְרַיִם נֹסַע אַחֲרֵיהֶם וַיִּירָאוּ מְאֹד וַיִּצְעֲקוּ.. אֶל ה' " (י"ד, י').

מסתבר שניסים גלויים ומציאות משתנה, אינם מספיקים בכדי לשחרר את הפחד. הפחד נמצא במוחו של האדם בפרשנותו את המציאות, ולא תמיד בקשר ישיר אליה.

רק שינוי תודעתי אמיתי המעניק לאדם ראייה אחרת ופרשנות שונה לאותו האירוע, משיג את התוצאה הרצויה: "כִּי אֲשֶׁר רָאִיתֶם אֶת מִצְרַיִם הַיּוֹם לֹא תִסְפוּ לְרַאֲתָם עוֹד עַד עוֹלָם". (י"ג).

יורם קימלמן

שיעור פרשת שבוע- פרופסור נדב שנרב

י מ י ח ו ל		שבת פרשת בשלח	
05:37←05:41	זמן תפילין /טלית	16:57	הדלקת נרות
06:00	שחרית א'	17:05	מנחה 14:00
06:45	שחרית ב' (בביה"כ)	-	שיעור הלכה אקטואלית
08:00	שחרית ג' (בביה"ס, ימים א-ה)	06:45	שחרית א'
09:13←09:14	סוף זמן ק"ש	08:30	שחרית ב'
17:10	מנחה וערבית	08:00	שחרית ע"מ
17:24←17:18	שקיעה	16:47	מנחה 12:30, 13:30
20:10	ערבית	14:00	מנחה (בבית שנון)
21:00	ערבית (בשקד ג')	16:00	מנחה ע"מ
		17:54	צאת השבת

אחות תורנית – (נייד- 0523934505, קווי מקוצר-8080): הילרי יום-טוב

שבת
שלום

כוונה ראשונה ושל

"וַיְהִי בְשִׁלַּח פְּרָעָה אֶת הָעָם וְלֹא נָחַם אֱ-לֹהִים דֶּרֶךְ אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים כִּי קָרוֹב הוּא כִּי אָמַר אֱ-לֹהִים פֶּן יִנָּחַם הָעָם בְּרֵאתָם מִלְחָמָה וְשָׁבוּ מִצְרַיִמָּה" (שמות י"ג י"ז): על פי פסוק זה בונה הרמב"ם בספרו "מורה נבוכים" (חלק ג', פרק ל"ב) את הסברו הפילוסופי על עולם המצוות. לפי הסברו בפרק זה, לא כל המצוות ניתנו ע"י הקב"ה "לכתחילה" (כוונה ראשונה) אלא ישנן מצוות שאין בהם תכלית ישירה אלא הן ניתנו כדי לאפשר, ע"י עבודת מידות איטיות, להגיע לתכלית האמיתית. הרמב"ם מכנה מצוות אלו "כוונה שניה" כלומר: כוונה משנית, לא עיקרית.

באופן מפתיע מאוד מביא הרמב"ם כדוגמא את מצוות הקורבנות ובניית המשכן, כמצוות שאין בהם כוונה ראשונה (הן לא התכלית) תפקידן של מצוות אלו רק לסלק התנהגויות פסולות ודעות שגויות ולאפשר באופן הדרגתי הגעה לכוונה הראשונה. לדבריו, הכוונה הראשונה של הקב"ה היא להנחיל לעם ישראל את האמונה בא-ל אחד, יחיד ומיוחד שאין לו כל צורך במקדש ("אי זה בית תבנו ליי") ובעבודת קורבנות ("למה לי רב זבחים").

אלא שבמשך מאות שנים, עם ישראל היה במצרים ולמד מעובדי העבודה הזרה הרבים שם, שדרך עבודת האלים היא בהקמת מקדשים והקרבת קורבנות. הא-ל יודע כי שינויי הַרְגְּלִים אצל בני האדם הוא איטי מאוד ולכן מצווה רק על חלק מהכוונה הראשונה וזהו החלק החשוב והוא איסור עבודה זרה ואמונה בא-ל אחד.

לגבי שינוי הַרְגְּלִי העבודה, הקב"ה מאפשר זמן לעבודת מידות של בני האדם עד שיתרגלו לעבוד את האל ללא קורבנות. לכן, ב"כוונה שניה" מתיר הקב"ה את המשך העבודה בדרך בה מורגל האדם, אך עבודה זו תיעשה לשם ה' ולא לע"ז. הסבר זה של הרמב"ם מפתיע, ומעורר שתי שאלות: האחת, ישנו עיסוק גדול מאוד בתורה, בהקרבת קורבנות ובבניית המשכן וכן מצוות רבות שעליהם נצטוונו בהקשר זה. האם יתכן שכל המצוות האלו ניתנו "בדיעבד"? ושאלה שניה: מדוע שהקב"ה לא יעשה נס ויהפוך את בני האדם לרגילים לעבודת ה' ללא קורבנות? מדוע יש לצוות על מצוות שאין בהם כוונת ה' הרצויה?

הרמב"ם משתמש בפסוק שהבאנו מהפרשה כדי להסביר את דרכו של ה' בהנהגת עם ישראל. אמנם הכוונה הראשונה של הקב"ה היא להוציא את עם ישראל ממצרים ולהכניסם מיד לארץ ישראל ("ותביאמו ותיטעמו בהר נחלתך"). אך כדי להגיע לכוונה הראשונה יש לקחת בחשבון שהעם שיצא ממצרים הוא עם עבדים מפוחדים ולא ניתן בדרך טבעית להפוך אותם ברגע ללוחמים, הקב"ה לא מעוניין לשנות את נפש האדם בדרך ניסית כי אין הקב"ה מתערב בנפשו של האדם, אלא מעוניין בשינוי טבעי שיבוא ע"י האדם בעצמו, ולכן הפעיל הקב"ה את "הכוונה השניה" וסבב את עם ישראל במדבר עד שיתחזקו ויוכלו להילחם בעמי הארץ.

באותה דרך נוהג הקב"ה גם לעניין נתינת המצוות. הקב"ה מבקש, בדרך טבעית, לתת לאדם לקבל עליו את מצוות ה' בצורה הדרגתית המתאימה למבנה נפשו עד להגעה ל"כוונה הראשונה" כשהנפש תוכל לקבל את ציווי ה' באופן מלא. "כי כמו שאין בטבע האדם שיגדל על מלאכת עבודת בחמר ובלבנים והדומה להם ואחר כן ירחץ ידיו לשעתו מלכלוכם וילחם עם ילידי הענק פתאום, כך אין בטבעו שיגדל על מינים רבים מן העבודות ומעשים מורגלים, ויניחם כולם פתאום".

שנוכה לעבוד את ה' בשמחה ולהגיע לכוונות רצויות מלפניו.

לעמיחי חביביאן, אתך באבלך על פטירת אביך

אליהו חביביאן ז"ל

קיבוץ סעד

אלופים הדפדופים – פרשת פנח

לפני שנשאל את השאלות נחלק לכל המשתתפים ספרי תנ"ך. השאלות כולן יוצאות מפרשת השבוע ויוצרות חיבורים עם מקומות אחרים בתנ"ך. מה שצריך הוא להקשיב, לדפדף, לענות ולעמוד על הקשר בין שני המקורות. המוצאים משמעות מעניינת לחיבורים מוזמנים לשתף אותי.

1. כיצד נקראת בפרשה (פרק יג) רצועת החוף הדרומית של ארץ כנען, שם גר אברהם אבינו ימים רבים (בראשית כא)?
2. בשם מי נאמר בפרשה (פרק יג) "פֶקֶד פֶקֶד אֶ-לֵהִים אֶתְכֶם"? מי אמר בפרשת ויחי (בראשית נ) "פֶקֶד פֶקֶד אֶ-לֵהִים אֶתְכֶם"?
3. מי נלחם בפרשה עם (פרק יד) "שֵׁשׁ מְאוֹת רֶכֶב בְּחוּר", ומי נלחם בספר שופטים (פרק ד) עם "תְּשַׁע מְאוֹת רֶכֶב בְּרָזֵל"?
4. על מי נאמר בפרשה (שמות יד) "וַיֹּאסֵר אֶת רֶכְבוֹ", ועל מי נאמר בפרשת ויגש (בראשית מו) "וַיֹּאסֵר... מְרַכְבָּתוֹ"?
5. על איזה אירוע נאמר (פרק יד) "וַיִּשְׂם אֶת הַיָּם לְחֶרֶב", ועל איזה אירוע נאמר בספר יהושע (פרק ג) "וַיִּכַּל יִשְׂרָאֵל לְעַבְרִים בְּחֶרֶב"?
6. על מי נאמר בפרשת וארא (שמות ח) "לֹא נִשְׂאָר אֶחָד", על מי נאמר בפרשה (פרק יד) "לֹא נִשְׂאָר בָּהֶם עַד אֶחָד", ועל מי נאמר בספר שופטים (פרק ד) "לֹא נִשְׂאָר עַד אֶחָד"?
7. שתי שירות בתורה פותחות במילים "אִזּוּ יִשִּׁיר... אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת", הראשונה בפרשה (פרק טו) והשנייה בחומש במדבר (פרק כא). מהן השירות? ומי שר כל שירה?
8. בשירת הים נאמר (פרק טו) "נִמְגּוּ כָל יִשְׁבֵי כְנָעַן". מי אכן אישרה בספר יהושע (פרק ב) "וַיִּכֵּי נִמְגּוּ כָל יִשְׁבֵי הָאָרֶץ מִפְּנֵיכֶם"?
9. "וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶכְלוּ אֶת הַפֶּן אַרְבָּעִים שָׁנָה עַד בָּאָם אֶל אֶרֶץ נוֹשְׁבֵת". ראו בספר יהושע (פרק ה פסוק יב) באיזה חודש הפסיקו בני ישראל לאכול את הפן?
10. בפרשה הוא תומך בידי משה במלחמת עמלק (פרק יז), במגילת אסתר הוא בגד יקר ערך (אסתר א).

המחבר: ד"ר יוסף גרין (יוסף גרין) - מחבר ספרים רבים בנושאי תנ"ך ופסוקים. פרטים: 09-73-1111-1111. המחבר: ד"ר יוסף גרין (יוסף גרין) - מחבר ספרים רבים בנושאי תנ"ך ופסוקים. פרטים: 09-73-1111-1111.

"וְיִוְרְהוּ ד' עֵץ, וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם"

רוממות הרוח עם 'שירת היס' לאחר קריעת ים סוף, יורדת פלאים כשבני ישראל 'נופלים' למציאות המדברית. שמות טו: כב: **"ויבואו אל מדבר שור וילכו שלושת ימים במדבר ולא מצאו מים. ויבואו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם, על כן קרא שמה מרה. וילוו העם על משה לאמור מה נשתה. ויצעק אל ד' ויורהו ד' עץ וישלח אל המים וימתקו המים. שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו"**.

במכילתא דר' ישמעאל (מדרש ההלכה התנאי לשמות) דנים חכמים בזיהויו של העץ שבגיניו הומתקו המים. ר' יהושע אומר: זה עץ של ערבה, ר' אלעזר המודעי אומר: זה עץ של זית, שאין לך עץ מר יותר מעץ זית. ר' יהושע בן קרחה אומר: זה עץ הרדופני. ר' שמעון בן יוחאי אומר: דבר מן התורה הראהו שנא' ויורהו ד' עץ, ויראהו אינו אומר אלא ויורהו כענין שנאמר (משלי ד,ד): "ויוירני ויאמר לי יתמוך דברי לבך". ר' נתן אומר: זה עץ קתרוס. ויש אומרים עקר תאנה ועקר רמון. דורשי רשומות אמרו: הראהו דברי תורה שנמשלו לעץ שנאמר: (משלי ג,יח) "עץ חיים היא למחזיקים בה".

כפי שאנחנו רואים במדרש סוג העץ עורר את סקרנותם של חכמים וניסו לזהותו. שמא יש לתורה כוונת מכוון בהעלמת שמו של העץ? שכן אין זה משנה זיהויו המדויק. דומה הדבר לאדם המהלך בטבע בעיצומה של הפריחה ונהנה מיופיו על מגוון צבעיו וריחותיו ולא משנה לו הגדרותיהם וזיהוים של הפרחים. שכן הענין העיקרי הוא הנס של המתקת המים. כך היא דעתו של ר' שמעון בן גמליאל בהמשך המדרש: "בו וראה כמה מופרשין דרכי הקב"ה מדרכי בשר ודם. בשר ודם במתוק מרפא את המר אבל הקב"ה מרפא את המר במר. כיצד? נותן דבר המחבל לתוך דבר המתחבל כדי לעשות בו נס." ומביא לדוגמה את רפואת חזקיהו בעזרת דבלת התאנים, וכן את מעשה אלישע ביריחו בהשלכת המלח למים. מדברי רשב"ג ברור שמדובר בעץ מר על מנת להגדיל את עוצמת הנס. כך גם משתמע ברור מדבריו של ר' אלעזר המודעי המזהה את העץ כעץ של זית שאין לך מר יותר מעץ זית. לעומתם סובר ר' יהושע שמדובר בעץ של ערבה שעל פי מדרש חכמים לארבעת המינים 'אין בו טעם ואין בו ריח'. (ויקרא רבה).

במחקר המודרני ידוע כי מפיקים תרופה (אספירין) מקליפת עץ ערבה. שמא היתה כבר ידועה סגולותיה רפואיות בזמן העתיק? במקורותינו לא מוזכרים שימושים רפואיים בעץ הערבה, אלא שמושיים כמו קליעת סלים (פליקס), 'עולם הצומח המקראי' 4-113). כמו כן ההרדוף הגדל בסמוך למקורות מים יש בו ריח עז אך ידוע כצמח רעיל לאדם ולבהמה, מצד שני יש בו סגולות ברפואה העממית על ידי חליטה של העלים (קריספיל. המדריך לצמחי מרפא עמ' 6-85). על פי ר' נתן מדובר בעץ קתרוס שלכל הדעות הינו עץ סרק, ברוש או ארז שגם הם ללא טעם וריח(פליקס, שם, על פי הערך). כמו כן הסוברים כי העץ המדובר הינו שורש תאנה או רימון אף הוא חלק שאינו נאכל על ידי האדם.

הנסיון לזהות את העץ שעל ידו הומתקו המים מעיד על כך שחכמי המדרש לא מנותקים מהטבע, הם גם מלמדים בו, ומכירים היטב את תכונותיהם של הצומח בסביבתם הקרובה כאן בא"י. בידם מידע על תכונות מסוימות של העצים שעשויים לחולל שינוי בדרך מגעם עם המים. למרות שסביר יותר שההוראה להמתיק את המים בעזרת העץ תבוא דווקא מהסוג האופייני לתנאים המדבריים שהיו מצויים בו בני ישראל בשעתם. כמו: שיטה, רותם מדברי, מלוח, או אתד.

אולם אחרת עולה מדברי רשב"י ומדברי 'דורשי הרשומות' דומה כי הם מכוונסים בבית המדרש ומעלים בדרשותיהם את האפשרות האליגורית ש'עץ' היא התורה הנחשבת בספר משלי כ"עץ חיים היא למחזיקים בה" (לעיל). ומסתייעים במילה 'ויורהו' שבכתוב, כי מדובר ב'הוראה' ולא ב'מראה'. המשך הכתובים לאחר המתקת

המים מסייעים לדעתם של האחרונים: "שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו", ומיד לאחר מכן: "ויאמר, אם תשמע לקול די אלוקיך והישר בעיניו תעשה והאזנת למצותיו ושמרת כל חקיו, כל המחלה אשר שמתי במצריים לא אשים עליך כי אני די רופאיך". מכאן שיש לתורה והמצוות כח מרפא. אפשר גם שבמדרש ישנו מתח סמוי בין חכמים המצויים ומלמדים גם בחוץ, לבין חכמים הרואים את מקומם בין כתלי בית המדרש. כפי שעולה מהדיון בגמרא בברכות לה ע"ב סביב הפסוק "ואספת דגנך ותירושך ויצהרדך" באם דברים ככתבם, או כדברי רשב"י אם אדם חורש זורע וקוצר "תורה מה תהא עליה?"

בימינו השילוב בין תורה, מלאכה, מדע והכרת הטבע, הכרחיים ליישוב הארץ. בתוך כך גם יכולת המדע להמתיק את מי הים כראויים לשתייה.

אבנך רוצי

הזמנה לקידוש

הננו שמחים להזמין את הציבור לקידוש,

לרגל בר המצווה של בנינו היקרים:

אלמוג, רותם ונצר.

הקידוש ייערך השבת, פרשת "בשלח"

בשעה 10:45, ברחבת בית הכנסת.

משפחות אינלברא ופן - צמי

אנצ'ר פן-צמי ברכות אבר המצווה

אנצ'ר וצור, אצרכה ומשה

ואכל המשפחה המורחבת

איחולים לשמחות ולנחת!

אאאמוט ורותם - ברכות אבר המצווה

אקרן וצרן אינלברא, לאילנה ואויסל'ה

ואכל המשפחה המורחבת

איחולים לשמחות ולנחת!

חוגגים ט"ו בשבט

מחמנים לפעילות משפחתית של בניית
אדניות ושתילת צמחים
בחדר אוכל ימין ביום שלישי
ט"ו בשבט 7/2 בשעה 17:00

- לקבלת ערכה בעלות 15 ש"ח - הירשמו בקישור בקהילנט
- למי שיש מברגה בבית - נשמח שתביאו עימכם

ועדת תרבות

לכבוד יום הולדתה של הכנסת

בט"ו בשבט תש"ט נקבע בחוק ("המעבר") כי האסיפה המכוננת תהיה הכנסת הראשונה של מדינת ישראל.

עם כנסת ראשונה

..שוב יהי יום-אביב, יום תמורות ופליאות / באויר ישתובב ריח מנתה. / וצירים, בדלגם על גבי שלוליות, / לכו, רעי, הפרלמנטה.

הם ישבו, פשגור, ונקשיבו לנאום / (ישיבה מספר-אלף-ואלף-ושבע) ... / אחדים יחטפו לרגעים קצת-נמנום, / אחדים סתם יישנו שנת-קבע...

... קוד! לא פעם תקומי למלאכת הדור / חשופת מרפקים ככוכבת ... / ומאיזה אשנב-שנפתח איזו דרור ... / אז תבוא אל היכל הכנסת.

ובעופה ילווה צירים במבט / ורבים לא ידעו כי אל-הנה / היא הגיעה ישר מאותו ערב-שבט / שאי-פעם סער מעלינו.

נתן אלתרמן, ה"טור השביעי", עיתון 'דבר' - (פברואר 1949)

ישיבת הפתיחה
של האספה המכוננת
ט"ו בשבט תש"ט,
14 בפברואר 1949

ממשלת ישראל בישיבתה הראשונה (1949)

משמאל: גולדה מאיר, זלמן שזר,
בכור-שלום שטרית,
צבי מימון (קצין הממשלה),
דב יוסף, אליעזר קפלן, משה שרת,
דוד בן-גוריון,
זאב שרף (מזכיר הממשלה),
פנחס רוזן, דוד רמז, חיים משה שפירא,
יצחק מאיר לוי ויהודה לייב מימון.

אולימפיאדת החלל על פס רמון לחטיבות הביניים

חטיבת הביניים של בית הספר דע"ת נוטלת חלק במיזם מיוחד ומאתגר של מרכז אילן רמון בשיתוף משרד החינוך, משרד החדשנות, המדע והטכנולוגיה ומשרד האנרגיה.

רויטל מונטין, המורה למדעים בתמיכת יצחק שלומי, מנהל החטיבה, התגייסו לתחרות בכל הכוח. 12 תלמידים מחטיבת הביניים ביקשו להשתתף ויצרו נבחרת חזקה ומגוונת.

לשלב הראשון נגשו 227 בתי ספר מכל רחבי הארץ. הנבחרות נתבקשו לענות על שאלון אינטרנטי שהצריך קריאת מאמרים, ניתוח גרפים, הסקת מסקנות ועוד. לאחר מספר שבועות מתוחים נתבשרנו כי הנבחרת שלנו עלתה לשלב ב' ! איתנו עלו עוד כמחצית מבתי הספר שנגשו לכתחילה.

בשלב ב' נדרשת הנבחרת להפיק פסטיבל סרטים קהילתי בשם SPACESHIP EARTH.

התלמידים למדו על תחנת החלל הבינלאומית ועל המערכות הפעילות בה: מערכות אנרגיה, רפואה, מים, חיי היום יום ועוד. אחר כך הם התפצלו לקבוצות ולקחו על עצמם נושא אחד אותו עליהם ללמד קבוצות אחרות (אנו התמקדנו בקבוצות תלמידים מבית הספר שער הנגב) וביחד ליצור סרט המציג את מה שלמדה הקבוצה כולה. מלבד יצירת הסרט, עליהם לחשוב כיצד ניתן להשתמש בהתאמות המיוחדות הנעשות עבור האסטרונאוטים בחלל, כאן על כדור הארץ. כיצד ניתן לנצל את המידע שנצבר או את המערכות הייחודיות האלה ולהפיק מהן תועלת על פני כדור הארץ. כל זאת בפרק זמן של כחמישה שבועות בלבד.

תלמידינו נדרשים לתפקד ברמות גבוהות מאוד:

הם ממשיכים את הלימודים כרגיל, לומדים, נבחנים ומתפקדים כתלמידים. הם צריכים ללמוד ולהכיר את המערכות המדוברות מספיק טוב ע"מ שיוכלו ללמד אודותן ולחשוב באופן יצירתי כיצד להפוך את תהליך הלמידה לסרט ואת המידע התיאורטי, למשהו ישים. כל זאת עליהם להשיג עם תלמידים שאינם מכירים! כמו כן, עליהם לדאוג לתיעוד תהליכי הלמידה על פי שלבים, להפיק ולפרסם את פסטיבל הסרטים ועוד והכל בפרק זמן מוגבל מאוד- בעזרת המורות המלוות אותם. ידוע לכל כי הלמידה האיכותית ביותר נעשית כשעושים ואנו מקווים כי תלמידינו יפיקו את המירב מכל התהליך הארוך שהם עוברים.

פסטיבל הסרטים נערך כאן בסעד ביום חמישי האחרון. צוות שופטים (שכלל את אלי שלווין שלנו, פרופסור איתן אוקון מעלומים ויצחק שלומי) בחנו את הסרטים השונים ובחרו מהם את הסרט המצטיין שייצג את הנבחרת שלנו בשלב ב' של התחרות. בתקווה שנעלה לשלב הבא!

"ואלה שמות":

מכיתה ט: נעמה ריין, טוהר סבג, עידו מימון, לאל הונוולד, ואליעד דניאלי.

מכיתה ח: מוריה סאסי, אלדר פורגס, ליאל דניאלי, מאיה אוקון, רועי אבוקסיס ורועי מוגיל.

מכיתה ז: איילה סילברמן, רועי צרפתי, יגל אורן.

עלו והצליחו!

דיווחה: רנ"ת כרט

פינת הטריווייה / יאיר שלמה וברקאי אפרתי

נסו למצוא קשר בין השאלות לפרשת "בשלח", תשובות במהופך בעלון בעמוד 3

1. איזה דרך מסחר עתיקה חוצה את הנגב, מפטרה בירדן עד עזה?
2. מה הפריט שסביבו ניטשת מלחמה איומה בספרו של דוקטור סוס?
3. באיזה משחק נדרש שחקן לצבור 21 נקודות, אך במידה וצבר יותר, הוא נפסל?
4. איך נקראה החרב המפורסמת של המלך ארתור?
5. מלבד סין, אילו עוד מדינות ברשימת 5 הגדולות, מבחינת שטח?
6. מי היא היצואנית הגדולה ביותר של תמר מגיהול כיום?
7. מי בתנך ביקשה שלא יקראו לה בשמה, אלא מָרָא, עקב אירועים מרים שקרו לה?
8. באיזה שיר מוזכר הביטוי "מָן וּנּוּפֵת"?
9. מי היא נסי?
10. איך נקראת המחלה הגורמת להפחתת דחיסות המינרלים בעצמות?

עאלת בונוס: היכן שוכנת המחלבה? (לא מכון החליבה)

אתרצה ופני אורן, לדודה להבי ולכל המשפחה המורחבת
ברכות להולדת הנכדה - נינה בת אספיר ואבי חביביאן
איחולים למחות ולנחת!

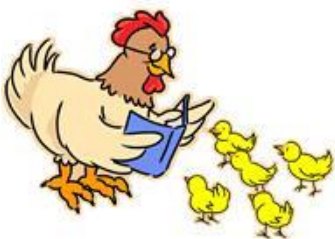
עצת סיפור הספריית הילדים

מוזמנים ביום ראשון, ערב ט"ו בשבט, 5/2/2023, בשעה 17:30

לשעת סיפור בספריית הילדים, לכבוד ט"ו בשבט.

מוזמנים בשמחה

מלי ודיקלה

צדק למשפחות ההורים שהלכו לצולמט לפני "היום הקובע"

אני מבקשת להביא כאן את הבקשה אותה הצגתי השבוע באסיפת החברים בנושא שיוך הדירות.

במסגרת עקרונות השיוך קיימת מוסכמה שעל פיה משפחות בהן שני ההורים הלכו לעולמם לפני "היום הקובע" (= יום ההחלטה על המעבר להפרטה) לא תהיינה זכאיות לכל גמול עבור שווי דירת הוריהם.

בסעד מדובר בסך הכל בשש (!) משפחות כאלו: משפחת יסכה ובנצי לנדאו ז"ל (הורי יחזקאל, נחום, בת-עמי ואחיהם), משפחת רבקה ואלי לוי (הורי רותי לזר ואחיה), משפחת טובה ויעקב דרורי ז"ל (הורי דויד דרורי ואחיו), משפחת רחל ואריה קרול ז"ל (הורי מיכל אחיטוב ואחיותיה), משפחת אבן-חיים ז"ל (שילדיה עזבו את סעד) ומשפחת ציפ ויהודה בר"ט ז"ל.

בעינינו יש כאן עוול גדול לוותיקי הקיבוץ שבנו את המקום בזיעת אפם ותרמו כמיטב יכולתם, איש איש בתחומו למען רווחת כולנו עד היום. העוול הוא גם ליורשיהם אשר לא יוכלו ליהנות מפירות השקעתם.

אנו פונים לצוות שיוך הדירות לתת את הדעת על הנושא הזה. כיוון שמדובר במספר כה מועט של משפחות הדבר לא נראה מסובך כל כך.

אני מבקשת להיתלות כאן באילן גדול, במאמר של חמי ז"ל, פרופ' דוב רפל שכתב על העיקרון "לפנים משורת הדין" במאמר שהתפרסם בכתב העת "מחניים":

ועשית הישר והטוב - רש"י לומד מכתוב זה "פשרה ולפנים משורת הדין". לפי פירושו, התורה מחייבת (ההדגשה שלי) את השופט לסטות לפעמים מן הדין ולהיכנס "לפנים משורת הדין". אין ספק, שהתורה מלמדת לנהוג במידת הצדק, והדינים הפרטניים של התורה, כגון תשלומי כפל ותשלומי ארבעה וחמישה, נתפסים כהגשמת הצדק. אבל ישנם מצבים חריגים, שבהם אין עקרונות משפט התורה הולמים את הצדק, ואז יש צורך בחקיקה מיוחדת של דינים פרטניים שהם "לפנים משורת הדין", כלומר, לא בהתאם לעקרונות המשפט. על ידי הכלל של "לפנים משורת הדין" השלימה התורה את תקפותה גם למקרים חריגים. (מתוך המאמר "לפנים משורת הדין: עיקרון אתי, מוסרי ומשפטי", מחניים 12/א' תשנ"ו).

כולי תקוה שגם במקרה שלנו תימצא הנוסחה לנהוג לפנים משורת הדין, נוסחה המסמנת את הדרך לצדק אמיתי, ולעשיית הישר והטוב.

בתודה מראש-

חגית רפא

אלהא ואברהם ימיני ברכות אלהודת החימה
 נין אלגית ואבי מצו, נכד אנחלה וניר שמוני
 בן למצין ויהודה צוקרי
 איחולים למחות ולנחת!

רעצ לפני (או אחרי) תעודות...

תעודות עבור הילדים שלנו, ואולי גם עבורנו הם רגע מכונן. הם נורא סקרנים ונרגשים לראות מה כתבו עליהם ואיך רואים אותם. בשנים האחרונות כמורה, אני עם המון מחשבות לקראת חלוקת התעודות. איך אני יכולה לכמת ילד בתוך ציון? איך אפשר לבטא במילה או במספר את הדרך שעברנו? פגשתי בשיעור של הרב איתן צוקר, פסקה של הרב קוק שנתנה לי מרגוע ואשמח לשתף אותה מעל במה זו-

"העולם מבקש את הגלוי, שהוא רק טפל וארעי

ומהסתור הוא מעלים עין, מה שהוא עיקר וקבוע

לזה ניתנו לנו אמנות, שירה, הגות לב פנימי, אמונה וקדושה, רוח הקודש ונבואה

כדי שנבוא להתקשר במושג הנסתר היסודי

שההויה כולה וכל החיים מיוסדים עליו".

העולם מבקש את הגלוי - אנחנו חיים בעולם שמבקש להגדיר את המציאות במדדים גלויים, משהו שאפשר לכמת, ציונים, הישגים, שהם ברי השוואה, ומהסתור הוא מעלים עין- לעומת המרחב הגלוי (ציונים והישגים) יש מרחב פנימי- שאי אפשר לכמת אותו ומאוד קשה להגיע אליו (החלומות של הילד, ההתמודדויות שלו, המידות, האווירה שהוא שרוי בה). בתעודה אנחנו רואים את המדדים החיצוניים, ואת הדברים הפנימיים אי אפשר לכמת. ואפשר לומר שלעיתים גם המילים הן קטנות מלהכיל את העולם הפנימי של הילד.

העולם הגלוי הוא מודגש- יש לנו סטראוטיפים - ילד טוב הוא ילד נקי, לא מאחר, מכין ש"ב ובעל ציונים טובים. הצלחה בחינוך ילדים - זה ילד שהולך בדרכנו, יש לו מקצוע טוב, מתפרנס יפה וכו'. כל אלה דוגמאות למדידה חיצונית של הילד. על פי קריטריונים וסטראוטיפים חיצוניים וחברתיים.

לעומתם, העולם הפנימי מאוד קשה להסבר- רצון, חפץ הנפש, אהבה, אינטואיציה- הם מושגים שאי אפשר למדוד אותם אבל הם **מציאותיים מאוד**, הם קיימים והנוכחות שלהם בחיים בלתי תלויה. (אנחנו אוהבים את הילדים שלנו בלי שום תנאי). ההכרה בדברים הפנימיים- נותנת טעם לחיים- הם העניין בעולמו של האדם.

הרב קוק לא מבטל את העולם החיצוני, יש מקום למדע, יש מקום לסדר, להגעה בזמן, להכנת שיעורים בית וכו'. אבל הפסקה הזאת עושה לנו רגע סדר במחשבה- מה המהותי והחשוב? מה מחזיק את לב החיים? במה נצייד את הילד שלנו כדי שיאהב את החיים ויהיה שמח?

אז אולי אחרי הקריאה הזאת נוכל להתבונן על התעודה בעיניים אחרות. נזכור שהתעודה לא מכילה בתוכה את הנקודות הפנימיות של הילד שלנו- את החלומות שלו, את התמודדויות שעבר בבית הספר, את ה 10 פעמים שבהם הצליח להתגבר (והפעם האחת שהוא נפל).

וגם אם הילד שלנו הוא הדבר הגאון הבא- נזכור שזה לא המהות שלו- (אחרת הוא אבוד בלי ציונים טובים). נזכור שלגבולות, כללים ופרקטיקה יש מקום בחיים.

אבל נחזיק בתוכנו מהו המהותי, הפנימי, הקבוע. מה מגיע לפני מה...

לאה בופליל